

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

Societ. Jesu Landgrægo

THEOGNI

DIS MEGARENSIS SENTENTIAE Elegiacæ, cum interpretatione & Scholijs Eliæ Vineti.

ACCESSERVNT ET HORVM
Poëtarum opera Sententiosæ

Phocylidis

Pythagoræ

Solonis

Tyrtæi

Naumachij

Callimachi

Mimnermi

Eueni

Rhiani

Eratoſthenis

Panyasidis

Lini

Meneçratis

Posidippi

Metrodori

Simonidis.

Senariorum libellus.

Omnia in usum Scholarum collecta, & ad verbum conuersa per IACOBYM

libris Herodoti Curienſem. & iez Bawdy

Adiecta quoq; est omnium uerſio Latino carmine à diuerſis expreſſa. *Uerlmganij*

Ὁν πρὸς δ' ἀπαντὸς ἐστὶν ἀρτίσμι καλῆς.

B A S I L E A E

1572

**Bayerische
Staatsbibliothek
München**

*AMPLISSIMIS, PIENTIA,
TATE, PRUDENTIA, AC
eruditione præstantissimis uiris, D. Cos.
& Senatoribus Reipublicæ SAL-
VELDENSIS; Dominis ac pa-
tronis suis obseruandis.*

S. P. D.

QVANDO QUIDEM, uiri am-
plissimi, nihil animis ho-
minum magis inhæret,
quàm id, cui à teneris cõ-
suescunt: idque quod te-
nerum est, ut ait Seneca,
proximis applicatur: uni-

uersæ hominũ societatis permagni inter-
est, ut ab ineuntibus statim annis morta-
les optimis, quæ per totam uitam usui fu-
tura sint, assuescere discant. Quia uerò æ-
tatis imbecillitate iuuetus ad malũ quàm
ad bonum præcliuior, minus considerat
profuturane an obfutura sint, quæ tra-
ctatopus est, ut per adultiores, quibus cu-
ra eius qualicunque modo incumbit, à
turpibus ad honesta, à uitijs ad uirtutũ a-

a 2 morem

EPISTOLA

morem deducatur. Id autem nulla cōmo-
 diore uia, quàm per liberalem institutionē,
 fieri potest. tanta enim eius uis est in utrāq;
 partem, ut nulla tam bona possit esse natu-
 ra, quin illius quasi excolendæ cura inter-
 missa, uitiosa reddatur: nulla item tam ma-
 la sit, quæ non ad frugem liberali ac fideli
 institutione redigatur. Proinde cū adulta
 hominū ætas ad omnia minus docilis tra-
 ctabilisq; sit, quàm rudes illi iuuentutis an-
 nī, qui instat ceræ quamlibet impressiōne
 facile admittunt: tum generosi mores, ut il-
 le ait, imbuēdi sunt; cum tener est animus:
 tum optimis assuescendum, eaq; discenda,
 quæ nec grādinem, nec uim, nec Iouem i-
 psum, ut Plato inquit, extimescāt: quę quo-
 que cū naufrago salua enatare, nec à latro-
 nibus eripi queant, cum ad quęuis cereum
 adhuc est ingenium. Nam postquam annis
 iā quasi dirigit animus, partim ægrè, quo-
 rum praua cōsuetudine fuimus infecti, de-
 discimus: partim, quę nescimus, nō nisi ma-
 xima nobis inculcari difficultate possunt.
 Quò elegantissima metaphora hac respe-
 xisse uidetur Ouidius:

*Quæ præbet latus arbor spaciantibus umbras,
 Quo posita est, primum tempore, uirga fuit.*

Tunc

DEDICATORIA.

Tunc poterat manibus summa tellure reuelli,

Nunc stat in immensum uiribus aucta suis.

Hęc perita rerum antiquitas considerans, quę nihil non egit, ut Republicę optimę constitutę in suo flore permanerent, iuuentutem, ceu seminarium totius hominum cōuersationis, optimis quibusuis non tam artibus & disciplinis, quàm morum uitęque pręceptis imbuendam curauit. Non ignara, & sine literis rudes inertesque, & cum literis parū utiles fore homines, nisi honestati uitę quàm primū assuefierent. Plus enim deficere quàm proficere eum, qui doctrina proficit, & moribus deficit, pręter Aristotelem, quotidiana docet experientia. Non autem quęuis temerę, & citra delectum, teneris puerorum animis obtrudi passa est: sed eos autores, q̄ & pietatem, & pręcepta de morum uirtutibus continerent, proposuit. In quorum autorum numero, Poetę, qui uel mira ingenij industria clarorum uirorum egregia facta in exemplum posteritati descripta reliquissent: uel quàm breuissimis, maximeque illustribus sententijs doctrinam morum essent complexi, suo quodam iure facile primas obtinuerunt: unde & nomen

EPISTOLA

illorū in maximo cultu, maximaq; uenera-
 tione apud optimos quosuis extitisse non
 ignoramus. Plato, philosophiæ quidā sol,
 huiusmodi Poetas non dubitat nunc deo-
 rum filios, nunc prophetas appellare. Et
 tantū abest ut è Repub. sua eiecerit (quod
 ijs fecisse legitur, qui diuina poeticiæ arte
 ad lasciuiam, turpesque amores abusi e-
 rant) ut & ipse testimonijs eorum usus, &
 alijs exemplo suo præclarissima ipsorum
 monumenta euolendi autor fuerit. Si-
 cut eius rei locuples testis est honestissi-
 ma creberrimaque apud ipsum Solonis,
 Tyrtaei, Homeri, Hesiodi, & aliorum me-
 lioris notæ mentio. Socratem, qui ipseus
 Apollinis oraculo sapiens pronunciatu-
 s est, Euripide Tragico familiarissimè usum
 esse, nemo nescit. *μοῦσικόν θεράποντες ἢ αὐτῶν*
ἐφορῆτες ab Hesiodo & Pindaro nuncupan-
 tur. Strabo autem lib. i. de Situ orbis scri-
 ptum reliquit, ueteres *τῶν πρώτων ποιητικῶν*,
 ut omnium doctrinarum antiquissimam,
 philosophiam quādam perhibuisse. Quip-
 pe quæ à teneris nos unguiculis ad uiuēdi
 rationes perducatur, mores atque affectus e-
 doceat, quæq; gerenda, declinandāue sint,
 quadam cantus suauitate præcipiat. Et
 quò

DEDICATORIA.

quò magis suam erga huiusmodi *uirtutes* gratitudinè testatam redderent, iuue-
 nesq; ad bonarum rerum studia, morumq;
 integritatem excitarent: statuis ac imagi-
 nibus eos honestari, poemata ipsorum in
 publicis Deorum celebritatibus, alijsq; cõ-
 uentibus recitari, optimasq; sententias tẽ-
 plorum foribus, tâquam Deo dignas, imò
 ab ipsis Numinib. usurpatas, affigi, nec nõ
 aureis preciosisque materijs insculptas ad
 omnem posteritatem cõseruari curauerat.
 Quemadmodum ex Platone, Xenophõ-
 te, Pausania, Plutarcho, Athenæo, alijsq;ue
 uetustissimis scriptoribus & iã dicta, & a-
 lia plura de Poetarũ excellentia & utilita-
 te cuius obuia sũt: nec patitur epistolę an-
 gustia huc omnia referre. Etsi uerò Christi-
 anæ professionis homines, sinceræ Reli-
 gionis Pietatisq; studium nõ ab huiusmo-
 di autoribus, sed ex sacrosanctæ Scripturæ
 fontibus petere debêt & possunt, ut quę so-
 la salutem & æternã beatitudinem per IESU
 CHRISTI uerĩ Dei, uerĩq; hominis me-
 ritum credentibus, paratam esse monstret,
 præceptaque ad Christianam uitam utilia
 copiosissimè præscribat: tamen Poetarum
 quoque (qualium scripta iuuentuti propo-
 nimus)

EPISTOLA

nimus) lectionem & usurpatam, & in non
 contemnēdo precio habitam, habendam-
 que esse, grauiſſima ſanctiſſimorum in Ec-
 cleſia Dei uirorum exempla & autoritates
 comprobant: quarum pauciſſimas, ob eos
 qui parum dextrè de Poetis ſentiūt, in me-
 dium proferre placuit. D. Paulum, electum
 illud Dei omnipotentis organum, Poeta-
 rum libros euoluiſſe, & ut Clemens ait. ad
 ædificationem curamq; aliorum, testimo-
 nijs eorum uti nō erubuiſſe, Sacrarum lite-
 rarū ueritas teſtatur. Sic Act. 17. ubi Deum
 eſſe probat, Aratum uetuiſſimum poetā
 citat. 1 Cor. 15. ex Menandro Comico malo-
 rum conſortia fugienda monet, quòd pra-
 uis colloquijs boni mores corrumpantur.
 Cretenſium mores Tit. 1. ex Epimenide ua-
 te Cretenſi graphicè depingēs ait: *νεῦτες δὲ
 ψῶνται, λανὰ θυρία, γὰρ ἴτες ἀργαί.* Gregorius
 Nazanzenus, ob excellentiam Theologus
 dictus, ſcriptis poetarum mirè delectatus
 eſt, & ſacrorū carminū uolumen poſterita-
 ti reliquit: quod nō ſolūm priſcis tempori-
 bus propoſitum eſt pueris, ut Socrates, So-
 zomenus, Oroſius & Eutropius ſcribūt, ue-
 rum etiam hodie à doctiſſimis uiris in deli-
 cijs habetur. Quid de Iohanne Chryſoſto-
 mo

DEDICATORIA.

mo Patriarcha Constantinopolitano sub Arcadio & Honorio Impp. anno Christi 401. dicam, qui Aristophanis Comœdijs etiam noctu pro pulvino usus est? Quid de Eustathio Thessalonicése, cuius etiam hodie eruditissimi in Homerum, ingeniorum fontem, commentarij extant? Neq; mihi hoc loco temperare queo, quo minus etiam D. Basilij Cæsariensis, cui uirtutum splendor Magni cognomen peperit, uerba adscribã, de eorum Poetarum lectione, qui bonorũ hominum dicta facta ue narrassent: quales præ cæteris fuerunt, Homerus, Hesiodus, Theognis, Phocylides, Pythagoras, Solon, Tyrtaeus, & alij. Sic ergo in Admonitione ad adolescentes, quo pacto ex gentilium scriptis proficere queant, ait: *ἐπὶ τούτοις παρασπυλὴν ἢ ποιηταῖς, ἢ λογοποιοῖς, ἢ ῥήτορσι, ἢ πάσι μὲν ἀνθρώποις ὁμιλουμένοις, ὅθεν αὐτῶν μέλλει πρὸς τὴν ἰσχυρῆς ἐπιμέλειαν ὠφέλεια τις εἶσθαι. ἢ μετ' ὀλίγον· αἱ δὲ ἐν ἰσότητι οἰκαίοντες πρὸς ἀλλήλους τοῖς λόγοις, πρῶτον αὐτῶν αὐτῶν ἢ γνῶσις γούοιτο· αἱ δὲ μὴ, ἀλλὰ τό γε παράλληλα θούτας καταμαθεῖν τὸ διάφορον ἢ μικρὸν εἰς βεβαίωσιν τῆ βελτίονος.* Hoc est: Poetis & oratorib. omnib. hominib. utendũ, unde futura sit aliqua utilitas, quæ ad animæ faciat ædificationé. Et paulo pòst: *Ἐτσί nostrorũ*

EPISTOLA

sermonū atq; gentilium ulla est conuenientia, nobis illorum ualde conferet notitia: sin minus, eos saltem simul conferēdo differentiam discere licebit, cum ad melioris optionem atq; delectum non parum cōparatio ualeat, & inferiora sepe collata sint potioribus ornamento. Nec ab his dissentit Philo sapientissimus, dum libro de Agricultura, de puerorū studijs in hūc modum differit: *φυσίωσιν ἢ ταῖς μὲν οὐ ἡλικίας παιδικῆ ψυχῆς μοχλόμενα, ὧν ὁ καρπὸς αὐτὸς τιβιωέσται, ἔστι ἢ ταῦτα, ἢ τῷ γράφειν καὶ ἀναγινώσκειν εὐστοχοῦ ἐπιτιθέσθαι, ἢ τῷ παρὰ σοφίᾳ ποιηταῖς ἀκραιβῶς ὄρνευον, γεωμετρεῖν, καὶ ἢ παρὰ τὸς ῥητορικῆς λόγους μιλέτην, καὶ ἢ σύμπασα τῆς ἐγκυκλίου παιδείας μυσίᾳ.* Quæ uerba Latinis auribus sic sonant: Inferam autem primū in puerilis ætatis animas, surculos, quorū fructus ipsas enutriet. Sunt autem hi, scribendū legendiq; certa industria, eorum quæ apud sapientes poetas habentur diligens scrutatio, geometria, oratoricæ facultatis meditatio, & uniuersa liberalis musica. Atque hæc quidem de Poetarum autoritate & lectione paucis attigisse, non planè *ἐκ τῶν ἡλεῶν*, sufficiat. Haud enim parè humeris susciperem prouinciam, si ex singulis Christianis

DEDICATORIA.

stianis scriptoribus (ut de gentiliū my-
 riadibus taceam) poetarum & laudes col-
 ligere, & osorum calumnijs occurrere co-
 narer. Ego itaque tantorum uirorum iu-
 dicio & consilio incitatus, iuuentuti, cuius
 informandæ mihi quoque cura incumbit,
 hac in parte, quod ad optimorum poetarū
 studium attinet, labore quidem duro, ani-
 mo uerò non ægro consulere studeo, cum
 hanc meam esse Spartam non ignorem.
 Mirificè enim peritæ rerum antiquitatis,
 quæ, ut Plato uult, *κρείττων ἅμα καὶ ἐγγυτέρω*
διὰ τὴν ἰσχύϊν, exemplum sequi, & quantum
 par est, alijs ad idem faciendum autor ef-
 ficè placet. Hac de causa, cum labores no-
 stros, quos in Comicorum L. scriptis ab in-
 teritu uindicanðis exhaustimus, bonarum
 literarum studiosis non ingratos animad-
 verterem: facile, nunquam satis laudati ui-
 ri D. Ioannis Oporini, Compatriis ac amici
 mei obseruadiss. cōsilio acquieui, quo me,
 ut horū quoq; poetarum, quos hic damus,
 scripta collecta iuuentutis studijs commu-
 nicarè, incitauit. Theognide ergo *γυμνικω-*
τάτω, cū uersione & doctissimis ELIAS VI-
 NISTI Annotationibus, ex arbitrio D. Typo-
 graphi, præmissis, reliquorum autorū om-
 nium

EPISTOLA

nium scripta ex diuersis hinc inde autoribus congregamus, congesta fideliter interpretati sumus, & ad puerorum captum quam proximè accommodauimus. Nec iuuenilibus ingenijs inutilem hanc nostram operam fore speramus. Castissima enim saluberrimaque de moribus præcepta proponit, quæ usum non pœnitendum in omnes uitæ huius partes, si rectè percipiatur, sint allatura. Præterea Græcæ linguæ (quæ comptissima est in his autoribus) cum Latina collatio, non parum emolumentum ad uberiores eruditionis thesaurum comparandum adferet: ijs præsertim, qui aliàs uiua magistri uoce destituti, ipsi sibi præceptores esse in Græca literatura coguntur: ut plures commoditates, quas præter iuniores etiam adulti hinc haurire possunt, sciens præteream. Non parum tamen doctissima Stobæi interpretatio, unde non paucas sententias transcripsimus, nos iuuat. Versionem Latino carmine, sui cuique interpretis nomine præfixo, ne alienis nos ornare plumis uideremur, subiecimus, ut Græcæ elegantia cum Latina melius perspiceretur conuenientia, ab ijs qui iam absque cortice in Græco studio nate queunt. Nondum carmine reddita,

pro

DEDICATORIA.

pro nostra tenuitate pedibus astrinximus, ita ut quàm proximè Græca sententia exprimeretur. Alicubi lectionis uarietas margini est aspersa. His omnibus eiusdem, si non carminis, tamen argumenti libellus Senariorum insertus est, ut quàm absolūtissimam de moribus, totaque uita laudabiliter instituenda doctrinam, optimorum hoc Poetarum Opus teneris puerorū animis proponeret.

Hunc autem nostrum laborem, Viri amplissimi, uobis inscribere, librumque Scholæ uestræ consecrare, maximè necessarium duxi: tum, ut sub amplissimi nominis uestri patrocinio (quod quàm eximium erga bonarum artium cultores semper extitit, manifestius est quàm ut nostro præconio indigeat) tutus à maleuolorum, quorum plena sunt omnia, moribus in communem iuuentutis usum prodiret: tum in primis, ut grati tandem animi indicium, licet exiguum, exhiberem pro innumeris Reipublicæ uestræ in me beneficijs. Cum enim puerilium studiorum partem non postremam Scholæ uestræ celeberrimè constitutæ; sub optimis præceptoribus
M. CHRISTOPHORO Hoffmanno;
&c

EPISTOLA

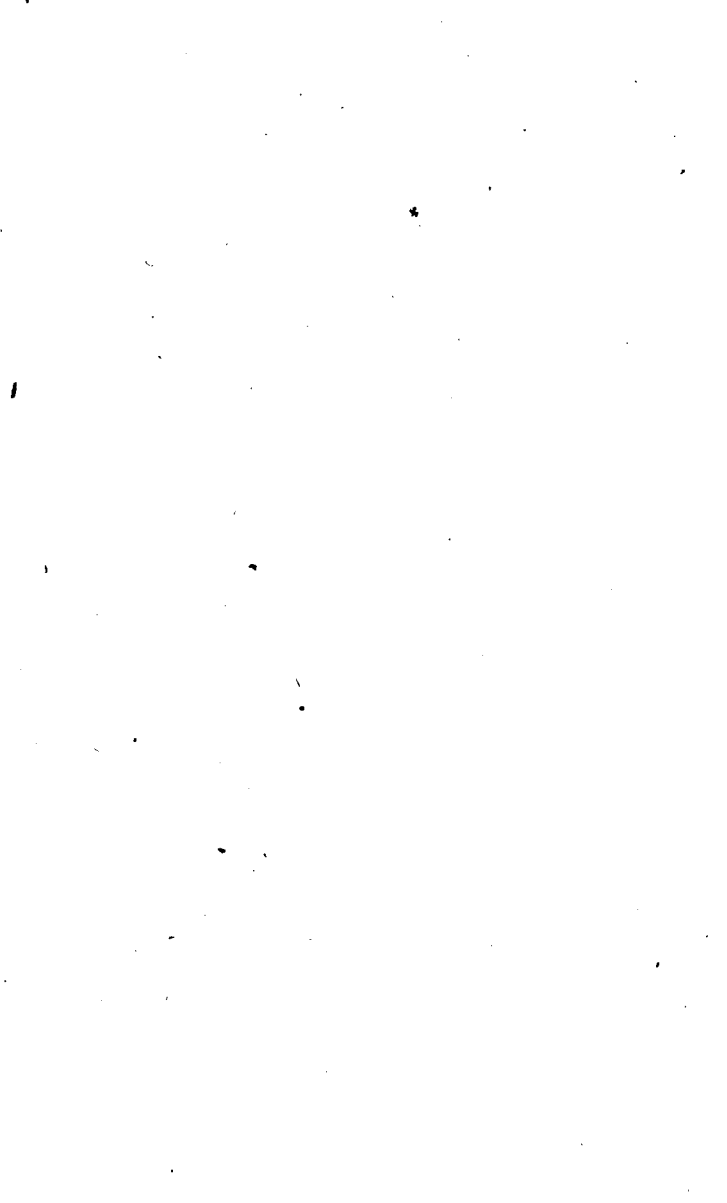
& IOANNE Tumlero (D. CASPARE Aquila primariam Ecclesiæ curam gerente) feram acceptam: gratitudinis officium uidebatur requirere, tam pro his, quàm pro alijs ciuium uestrorum in me meritis, char taceo hoc munusculo, cum aliud nõ esset, testatum omnibus reddere, memoriam humanitatis uestre nondum apud me sensuisse: si fortè alij meo exemplo excitati, meliora, nominiq̃ue uestro amplissimo magis conuenientia darent, & tandem *ἀχρηστίας* turpissimum crimè à Christiano cœtu exulare inciperet. Et si uerò per se satis exiguum est munusculum hoc, nec dignum quod cum P. V. officijs conferatur: tamen, si pro uestro fauore erga liberalia studia & iuuentutis honestam institutionem, offerentis animum respexeritis, nõ minus gratum cõfido futurũ, quàm si uel Colophonium aurum à me P. V. oblatum esset. Quæ spes ne me fallat, per eam, qua omnes *φιλομάτους* prosequi soletis, beneuolentiam etiam atque etiã oro. Deus opt. maximus, æternus Pater Domini nostri IESV CHRISTI, P. V. cõsilia & actiones ad sui nominis gloriam, & Ecclesiæ, Scholæq̃ue dõm̃munem salutem dirigat, uosq̃ue omnes in sui agnitione
ne

DEDICATORIA.

**ne ueta conseruet, Amen. Basileę, ex Ludo
literario ad D. Petrũ, 8. Calend. Febr. Quo
die, ut quidam uolunt, ante annos 1527.
Paulus Tarsensis ad pœnitentiam reuoca-
tus diuinitũs, hostili in Christianos animo
deposito, CHRISTI dogmata amplexus
est: quemadmodum Lucas Act.
9. scripsit.**

P. V.

**deditissimus,
Iacobus Hertelius
Curienſis.**

ELIAS VINETVS

Santo Lectori.

VM ocij plurimum anno superiore apud Franciscū Sangelasium Engulismensis Ecclesiæ Decanum, uirum cum generis splendore, tum ingenij dexteritate apprime nobilem, nactus fuisset: id totum, quantum per aduersam taletudinem lieuit, in iucundissima Græcorum poetarum lectione à me cōstitutum est. quæ quidem in re consilium eorum lubens secutus sum, qui antiquos scriptores eo legendos ordine censent, quo & uixerunt, & scripserunt: quod recentiores à uetustioribus semper habeât quidpiã, quod non faciliè intelligas, nisi prius illos diligenter legeris. Perlectis igitur, quorū fuit copia, uetustissimis quibusque, cuiusmodi sunt Homerus & Hesiodus, Theognidem tandem in manus sumpsi: cuius sententias licet graues esse nō dubitarem, eò tamen intellectu mihi faciles fore sperabam, quod credere nihil esse illic quod à posterioribus, quos aliquando legeram, non fuisset luculentius tractatum. Verum

B uixdum

ELIAE VINETI

uix dum è portu solueram, cum tot subito emergunt scopuli, tot statim obortę nubes, cœlumque diemq; eripiunt oculis, ut à proposito facile his deterritus fuisset, nisi cupido huius conficiendi æquoris me planè obstinata iã inde cepisset, ex quo primùm à præceptoribus meis, Aristotelis aliorumq; ueterum scripta prælegi mihi cœpta fuerāt, quæ huius poetæ sententijs ueluti suauissimis flosculis inspersa essent.

Cum igitur pergere obfirmato prorsus animo certum esset, quæ ad tam difficilem periculosamque rem conficiendam conducere uisa sunt, ea diligenter omnia adhibui, cuiusmodi sunt cum uariorum codicum, locorumque ex eodem autore ab alijs scriptoribus citatorum diligens collatio: tum syncerum & acce amicorum meorum, uirorum doctorum, unà cum meo, iudicium: inter quos Petrus Panætius & Iacobus Gypylus, facile principes. qua quidem diligentia abscessis, abiectis, transpositis, multis effectum tandem est, ut instituto satisfecerim meo, perlegerim bonum poetam, eorumq; quę in eo corrupta erant, bonam magnamque partem obiter castigauerim. Cæterum cum in eo totus essem, Ioanni Lodoico Tiletano

EPISTOLA.

letano, typographo diligentissimo, rem pateseci, cum in eius bibliopolium, quærendi ex eo exemplaris gratia aliquando me con-
tulisset: quam ubi intellexisset, rogavit ue-
hementer, ut si quid haberem in eum auto-
rem, quem esset breui excusurus, commu-
nicarem: me sibi, studiosisq; omnibus gra-
tum facturum. Id autem perfacile impetra-
uit ille, quando ineunte hac æstate huc ue-
ni, candide lector: cui in tuam gratiam pu-
blicandum tradidi, quicquid fuit nostri in
Theognidem laboris, quem autorem utinã
tam totum restituere omnino potuissem,
quam cupiebam. Is enim tam deprauatus
fuit, tam lacer, tam mancus, ut nulla diligen-
tia, nullo labore, nullis deniq; quantislibet
vigilijs id præstare potuerim. quæ res in cau-
sa est, ut in Latinum sermonem à me cõuer-
sam non habueris. Quod reliquum igitur
hic desiderabitur, id ab alio interim dũ fœli-
cius expectabis, nostro hoc labore, quantu-
luscunq; est, fruaris, eumq; boni consu-

las uelim. Vale, Lutetiæ. Ca-

lendas Sextil. 1543.

b a

THEO-

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

Ciuitatem, & populos, & patrem honestans;
 Multis per pectus & scutum rotundum uulneribus,
 Et per thoracem ab anteriore parte sauciatus.
 Hunc uerò lugent pariter iuuenes, senesq; (tur,
 Et graui desiderio tota ciuitas funus ipsius prosequi
 Huius sepulchrū, et liberi inter homines præclari sunt,
 Itemq; nepotes, & omne posterorum genus.
 Nunquam eius bona gloria interit, neq; nomen ipsius:
 Sed quamuis sub terra sit, manet immortalis.
 Quem se fortiter gerentem, manentēq; & pugnantem,
 Pro patria & liberis uehemens Mars peremerit.
 Quòd si effugerit sortē mortis longū inducētis soporē,
 Et uictoria potitus splendidā gloriā pugna auferat,
 Ipsum ex equo omnes iuuenesq; senesq; colunt,
 Multisq; iucundis affectus ad orcum abit.
 Senescens autem inter ciues præcellit, neq; quis illum
 Ledere, nec irreuerenter nec iniuste cupit.
 Omnesq; in sedibus iuuenes simul & æquales
 Loco cedunt ei, quiq; maiores nati sunt.
 Huius igitur uirtutis ad summū peruenire, nunc aliquis
 Nitatur animo, non remittens bellum.

Eiusdem : aliàs Callini.

Quamdiu torpetis? quando strenuā habebitis animam
 O iuuenes? an non ueremini uicinos,
 Ob tantam ignauiam? In pace autem uobis uidemini
 Sedere: sed bellum totam regionem infestat.
 Quin scutum aliquis arte in prælio hosti obtendat:

Et

ἄστυ τε καὶ λαὸς καὶ πατέρ' ἀνδρείους
 πολλὰ διὰ σόφροιο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέους,
 καὶ διὰ θύρηνος πρόδον ἑλληλαμύους.
 τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι, καὶ δὲ γόροντες,
 ἀργαλείῳ ἢ πόβῳ πᾶσα κέκμηκε πόλις.
 καὶ τύμβος, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀέριστοι,
 καὶ παίδων παῖδες, καὶ γόνος ἐξοπίσω.
 ἕδὲ ποτε λιλέος ἐδὴ λὸν ἀπόλλυται, ἕδ' ὄνομ' αὐτῆ,
 ἀλλ' ὑπὸ γῆς πόρ' εἰὼν γίγνεται ἀθανάτος,
 ὅμ' τιν' ἀρετῶν ἴσταντα, μόνοντά τε, μαρναμένον τε
 γῆς πύρι καὶ παίδων θῦρος ἄρης ὀλέση.
 αἱ δ' ἄφύγοι μὲν κῆρα ταυηλεγέως θανάτοιο,
 νικῆσας δ' ἀχμῆς ἀγλαῆρ' εὐχος ἔλοι,
 πάντες μὲν τιμῶσιρ' ὁμῶς νέοι, καὶ δὲ παλαιοί,
 πολλὰ ἢ τὸρ πρὸ παθῶν ὄρχεται εἰς αἰδῆν.
 γηράσκων δ' ἀσπίσι μεταπρέπει, ἕδὲ τις αὐτὸν
 βλάπτει, ἕτ' αἰδῆς ἕτε δίνης ἐθέλει.
 πάντες δ' ἐν θάκοισιρ' ὁμῶς νέοι, εἴ γε κατ' αὐτὸν
 εἴησ' ἐκχώρης, εἴ τε παλαιότοροι.
 ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἀκρον ἰδέσθαι
 περὰ δῶ, θυμὸν μὴ μεθεῖς πολέμῳ.

τῶ αὐτῶ, ἢ Καλλίνω.

μέγιστον κατὰ κείνους: ἵνα ἄλλοι μὲν ἔξετε θυμὸν,
 ὡς νέοι: ἕδ' αἰδῆσ' ἀμφιπόρ' ἰθύνοντας,
 ὡς κέ κείνῳ μεθεῖσθε: ἐν εἰρήνῃ ἢ δουρεῖτε
 ἡδῆσαι, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἀπασαν ἔχει.
 * ἐν τῇ τις ἀσπίδα θέσθω ἐναντιβίως πολεμίζω.

καὶ

* Hunc hō
 xametrum
 D. Camera
 rius de suo
 suppleuit.

Et aliquis moriens ultimò iaculum emittat.
 Honori enim est & ornamento uiro, pugnare
 Pro patria & liberis & tenera uxore
 Aduersus hostes. Mors autem aderit, quodocunq;
 Parca destinauerint. Sed age quispiam rectà pergat
 Extensò in altum gladio, & sub scuto forte pectus
 Foucat, cum primùm incipit committi pugna.
 Non enim mortem effugere fatale est
 Virũ, neq; si à maioribus immortalibus genus ducat.
 Sæpe quis elapsus è pugna sonituq; telorum
 Euadit, sed ipsum domi fatalis mors apprehendit.
 Atq; hic sanè nec amicus est populo, nec gratus:
 Illũ uerò magnus et prauus deslèt si qd passus fuerit.
 Vniuersus enim populus uirum fortem desiderat
 Defunctum, uiuentem uerò instar semidei colit.
 Nam coràm intuentur illum uelut turrim:
 Quippe solus multorum æquat facinora.

Eiusdem.

Veruntamen Herculis genus inuictum estis:
 Confidite, nondum Iouis facies auersa est à nobis.
 Nec hominum turbam formidētis, aut metuatis,
 Quin rectà quisq; hostibus scutum obuertat
 Inuisant amissurus animam, mortisq; nigrum,
 Sed solis splendori gratum subiturus fatum.
 Nostis enim quàm grauida sint Martis luctuosi opera,
 Nostis etiam impetum permolesti belli.
 Et quandoq; fugistis ipsi, quandoq; alios fugastis,

SENTENTIAE.

579

ἡαὶ τις ἀποθνήσκῃ ὄψατ' ἀποντισιάτω.
 τιμῶσ' ἄν τε γὰρ ἔστι ἡαὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
 γῆς περὶ, ἡαὶ παίδων, ἡερειδὸς τ' ἀλόχου
 δυσμονέσιρ, θανάτος δὲ ποτ' ἔσεται, ὅππότε ἴον δὴ
 μοῖραι ἐπικλῶσωσ', ἀλλὰ τις ἴθυσ ἴτω,
 ἔγχος ἀναχόμενος, ἡαὶ ὑπὶ ἀσπίδος ἀλιμιμον ἔτορ
 ἔλσας τοπρῶτορ μιγνυμόνσ πολέμσ.
 ὅ γὰρ πως θανάτορ γε φυγαῖρ εἰμαρμόνιορ ἐστὶρ
 ἀνδρῶ, ὅδ' εἰ προγόνωρ ἢ γούσ' ἀθανάτωρ.
 πολλὰ κεν δεικνύτα φυγῶν ἡαὶ δῦπορ ἀπόντωρ
 ὄρχεται, οὐ δὲ οἴκω μοῖρα λίχον θανάτω.
 ἀλλ' ὅ μὲν ὑπὲρ ἐμπασ δῖμω φίλος, ὅδ' ἐποθανός
 τὸρ δὲ ὀλίγος σφραῖχει, ἡαὶ μέγας, ἢρ τι πᾶθῃ.
 λαφῶ γ' ἔξυμπαντι πόθος ἡρατόρ ὀφρονος ἀνδρὸς
 θνήσκοντος, ζῶωρ δὲ ἀξίος ἡμιθέωρ.
 ὡσπέρ γὰρ μὴρ ὤργουρ ἐν ὀφθαλμοῖσιρ ὀρῶσιρ,
 ἔρδῃ γ' πολλῶν ἀξία μῆνος ἐῶρ.
 τῶ αὐτῶ.

ὦλλ' Ἡρακλῆος γ' ἀνίκητορ γούος ἐστὶ
 θαρσέτ', ὅπω ζῶσ ἀυχονά λοξὸρ ἔχῃ.
 μηδ' ἀνδρῶν πληθυῶ δειραίνετε, μηδὲ φοβῆσθε,
 ἴθυσ δὲ εἰς προμάχουσ ἀσπίδ' ἀνῆρ ἔχέτω,
 ἔχθραν μὲν ψυχλῶ θέμῃτος, θανάτω ἢ μελαίνας
 ἀγαῖσιρ ἡῆρας ἡελίοιο φίλας.
 ἴστὲ γ' ὡς ἀρείως πολλοδασκρῶτῃ ὄργ' ἀβίδηλα,
 οὐ δὲ ὄργλῶ ἐσλάκτ' ἀργαλῆσ πολέμσ.
 ἡαὶ μετὰ φονγόντωρ τε δεικνόντωρ τ' ἐγούσ' ἔσθῃ,
 ὡ ῥῶσι,

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

S E N T E N T I A E.

333

Rettuleritq; sua parta trophæa manu,
 Illum omnes pariter decorant iuuenesq; senesq;
 Et bona percipiens plurima letus obit.
 Affectus senio toti gratissimus urbi est,
 Prorsus & hunc ipsum ledere quisq; cauet.
 Turba senum iuuenumq; loci concedit honorem,
 Nullus & equalis se equiparare uelit.
 Ergo aliquis tantæ uirtutis tangere culmen
 Conetur, toto pectore bella petens.

Eiusdem, uel Callini.

O' iuuenes, quid uult sibi tanta ignauia? ubinam
 Sunt animi? num de finitimis rubor est
 Segnitiam ob uestram? secura pace potiri
 Creditis: at bello patria tota tremit.
 Quilibet audacter mauortia surgat ad arma:
 Atq; aliquis moriens ultima tela uibret.
 Pro patria pulchrum est, natisq; & coniuge chara
 Pugnare, & ualida bella ciere manu.
 Mors aderit, cum fata uolent. iam quis mihi rectè
 Prodeat in pugnam, cum citò coepta fuit,
 Tollens terribili gladium uirtute, tegensq;
 Fortia pregrandi pectora sub clypeo?
 Effugere haud ulli mortem conceditur, etsi
 A superis ortum duceret ipse suum.
 Sæpe quis à bello, telisq; reuersus, & hoste,
 Repperit in proprijs edibus exitium:
 Nec tamen hic gratus populo est, nec amabilis ulli:

r:

Illum

illum autem deflet cum iuniore senex:
 Quippe sui desiderium post fata relinquit
 Fortis, at in uita est semideo similis.
 Conspicitur siquidem ueluti fortissima turris:
 Nam quæ multi agerent, omnia solus agit.
 Eiusdem.

Alcida sed enim genus insuperabile, forti
 Est animo: nondum flexa Iouis facies.
 Vos ne turba uirum, densus ne terreat hostis
 Omnis in aduersos obuia tela gerat.
 Inuisamq; adeo statuens abrumpere uitam,
 Precipiti cursu malit obire semel:
 Nostis enim quam sint horrentia prælia Martis,
 Nostis et armigeræ quanta sit ira deæ.
 Terga cecidistis partim, partimq; fugati
 Estis, et experti scitis utrunq; satis:
 Qui perstant simul, et primi certamina tentant,
 Audentes animo cominus arma sequi,
 Perpauci moriuntur, et à tergo agmina seruant
 Ast hominis timidi gloria tota perit.
 Vix mala quis uerbis perstringere singula possit,
 Quæ uir, qui in bello turpia gessit, habet:
 Nempe ingens ignominia est, fugitare parantis
 Letali gladio terga secare uiri:
 Turpe et puluereæ stratum tellure cadaver,
 Dorsa gerens crebris saucia uulneribus.
 Progreddens aliquis nanceat pede firmus utroq;

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

SIMONID. SENTENT.

Eiusdem.

*Homo cum sis, nihil affere stabile:**Nec ubi uideris hominem, certa**Spacia etatis promitte. etenim**Muscae uolucris res in morem**Inconstantia rotat humanas.*

Eiusdem.

Nec ullus expers criminis, nec mortis est.

Eiusdem.

Vt arma fugias, fata non fugies tamen.

Eiusdem.

*De luce casus cor memoriam non supra**Vnum tenebit, si cor habeamus, diem.*

F I N I S.

BASILEAE, EX OFFICINA
 OPORINIANA, ANNO SALV-
 bis humane M. D. LXXII.

Mense Ianuario.